Πρέπει να φοβόμαστε τον θάνατο; (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Ιανουαρίου, 2017

Στον ζαχαροπλάστη Σταύρο Ι.

Έχεις ακούσει για τον μακάριο διάκο Αββακούμ; Όταν τον οδηγούσαν οι Τούρκοι μέσω του Βελιγραδίου, στα δεσμά, για να τον καρφώσουν στον πάσσαλο, αυτός ο ιπποτικός Βόσνιος τραγουδούσε: «Ο Σέρβος είναι του Χριστού, χαίρεται, τον θάνατο»! Αυτά τα λόγια ακούγονται εντελώς σύμφωνα με το πνεύμα του απόστολου Παύλου ο όποιος γράφει στους Φιλιππησίους: «*Συνέχομαι δε εκ των δύο, την επιθυμίαν έχων εις το αναλύσαι και συν Χριστώ είναι· πολλώ γαρ μάλλον κρείσσον· το δε επιμένειν εν τη σαρκί αναγκαιότερον δι' υμάς*» (Φιλιπ, 1,23-24). Ο απόστολος δεν μιλά καν περί του θανάτου αλλά μόνο περί της μετάβασης απ΄ αυτή τη ζωή στην άλλη ζωή. Και χαίρεται περισσότερο εκείνη τη ζωή παρά αυτήν.

Ρώτησα πρόσφατα έναν υγιή γέρο: «Τι θα επιθυμούσες από τον Θεό να σου δώσει περισσότερο στον κόσμο;» Έβαλε το χέρι στην καρδιά και απάντησε: «Τον θάνατο και μόνο τον θάνατο»! «Πιστεύεις στη ζωή μετά από τον θάνατο;» «Ακριβώς λόγω αυτής της πίστης επιθυμώ όσο πιο γρήγορα τον θάνατο», είπε ο γέρος.

Οι άπιστοι φοβούνται τον θάνατο, αφού θεωρούν ότι ο θάνατος είναι εξ ολοκλήρου καταστροφή της ζωής. Πολλοί άνθρωποι που πιστεύουν πάλι φοβούνται τον θάνατο επειδή νομίζουν, ότι δεν ολοκλήρωσαν το καθήκον τους σ' αυτόν τον κόσμο: Δεν έβαλαν τα παιδιά στον ορθό δρόμο ακόμα, ή δεν ολοκλήρωσαν ό,τι άρχισαν. Ακόμα και κάποιοι άγιοι άνθρωποι είχαν φόβο την ώρα του θανάτου. Όταν κατέβηκαν οι άγγελοι να πάρουν τη ψυχή του αγίου Σίσογιε, αυτός ο αγγελικός άνθρωπος προσευχόταν, να τον αφήσουν ακόμα λίγο στη ζωή ένεκεν μετάνοιας και προετοιμασίας για την άλλη ζωή. **Οι άγιοι, λοιπόν, δεν φοβόντουσαν τον θάνατο αλλά την κρίση του Θεού μετά τον θάνατο. Και αυτός είναι ο μόνος δικαιολογημένος φόβος του χριστιανού, ο οποίος πιστεύει σταθερά στην άλλη ζωή και στην κρίση του Θεού**.

Ενώ χωρίς την πίστη στην άλλη, την ουράνια ζωή, ο φόβος είναι το σχοινί γύρω από τον λαιμό, με το οποίο ο θάνατος τραβά τους καταδικασμένους στα έγκατά του. Η ζωή για τον άπιστο δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο άνεμος του θανάτου, ο άνεμος που σηκώνει και ρίχνει τη νεκρή στάχτη του ανακατεύει αυτή τη στάχτη και την ηρεμεί.

Εάν ο άπιστος έως το τέλος σκεφτόταν λογικά, θα έπρεπε να πει ότι η ζωή στην πραγματικότητα δεν υπάρχει. Γι’ αυτόν η μόνη του πίστη είναι ο θάνατος, μόνη αιώνια δύναμη ο θάνατος, μοναδικός Θεός, ο θάνατος. Για μας τους χριστιανούς, όμως, ο θάνατος είναι ολοκλήρωση ενός σχολείου, το σήμα για το τέλος της υπηρεσίας στον στρατό, και γέφυρα για την επιστροφή στην πατρίδα. Στην πραγματικότητα ο θάνατος δεν υπάρχει καθαυτός για εκείνους οι οποίοι πιστεύουν στον Χριστό. Αυτός είπε στη Μάρθα -και τούτο το λέει και σε μας σήμερα- «*εγώ είμι η ανάστασις και η ζωή. Ο πιστεύων εις εμέ, καν αποθάνη, ζήσεται- και πας ο ζων και πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα*» (Ιωάν. 11,25-26), Σε ποιον θα πιστεύουμε, εάν όχι στον Χριστό, αδελφέ Σταύρο; Στους ανθρώπους δεν μπορείς να πιστεύεις ούτε όταν λένε το όνομά τους, ακόμα λιγότερο όταν λένε: «Θα σε πληρώσω αύριο», και ελάχιστα όταν μιλούν για βαθιά και υψηλά πράγματα. Εκτός του Υιού του Θεού κανείς δεν ξέρει τίποτα ούτε περί του θανάτου ούτε περί εκείνου που μας περιμένει μετά τον θάνατο. Αλλά Αυτός ήξερε και φανερώθηκε και έδειξε. «*Κατεπόθη ο θάνατος εις νίκος*» (Α΄Κορ. 15,54), κατά τα λόγια του αποστόλου. Τότε τι έχουμε να φοβόμαστε απ΄ εκείνο που κατεπόθη με την ανάσταση του Χριστού; **Δεν συμβαδίζει ο φόβος του θανάτου για τους προσκολλημένους στον Χριστό, τον νικητή του θανάτου και Ζωοδόχο**.

Όμως, ένας φόβος παραμένει, εντελώς αμετακίνητος και δικαιολογημένος. Είναι εκείνος ο φόβος, που τον αισθάνονταν και οι άγιες ψυχές στην όψη του θανάτου. Τούτος είναι φόβος όχι από τον θάνατο αλλά από την ανετοιμότητα για εκείνη την αθάνατη ζωή. Ο φόβος από την ακαθαρσία της ψυχής μας. Αφού οι ακάθαρτοι δεν θα δουν τον Θεό, ούτε την πραγματική ζωή στους άγιους ουρανούς.

Ο Κύριος να είναι το θάρρος και η παρηγοριά σου.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, "Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται", Εκδ. "Εν πλω", σ. 269- 272)

(Πηγή ηλ. κειμένου: diakonima.gr)